

Податкова консультація

Державна фіскальна служба України, керуючись ст. 52 Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ), розглянула запит щодо окремих питань застосування фізичною особою – підприємцем спрощеної системи оподаткування та з урахуванням фактичних обставин, викладених у запиті в межах компетенції повідомляє таке.

Правові засади застосування спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності, а також справляння єдиного податку визначено главою 1 розділу XIV ПКУ.

Згідно з п.п. 2 п. 291.4 ст. 291 ПКУ до платників єдиного податку, які відносяться до другої групи, належать фізичні особи – підприємці, які здійснюють господарську діяльність з надання послуг, у тому числі побутових, платникам єдиного податку та/або населенню, виробництво та/або продаж товарів, діяльність у сфері ресторанного господарства, за умови, що протягом календарного року відповідають сукупності таких критеріїв:

не використовують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах, одночасно не перевищує 10 осіб;

обсяг доходу не перевищує 1500000 гривень.

Дія п.п. 2 п. 291.4 ст. 291 ПКУ не поширюється на фізичних осіб – підприємців, які надають посередницькі послуги з купівлі, продажу, оренди та оцінювання нерухомого майна (група 70.31 КВЕД ДК 009:2005), а також здійснюють діяльність з виробництва, постачання, продажу (реалізації) ювелірних та побутових виробів з дорогоцінних металів, дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення та напівдорогоцінного каміння. Такі фізичні особи – підприємці належать виключно до третьої групи платників єдиного податку, якщо відповідають вимогам, встановленим для такої групи.

Слід зазначити, що перелік видів діяльності, заборонених для здійснення платниками єдиного податку першої – третьої груп, визначено пунктом 291.5 статті 291 ПКУ.

Однією з умов перебування фізичних осіб – підприємців на спрощеній системі оподаткування є здійснення розрахунків за відвантажені товари (виконані роботи, послуги) виключно в грошовій формі (готівковій та/або безготівковій формі) (пункт 291.6 статті 291 ПКУ).

Отже, фізична особа – підприємець – платник єдиного податку другої групи має право здійснювати господарську діяльність з надання послуг, за умови дотримання критеріїв визначених п. 291.4 ст. 291 ПКУ та з урахуванням обмежень визначених ПКУ.

Разом з тим, п. 12 ст. 9 Закону України від 06 липня 1995 року № 265/95-ВР «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг» (далі – Закон № 265) визначено, що реєстратори розрахункових операцій та розрахункові книжки не застосовуються,

якщо в місці отримання товарів (надання послуг) операції з розрахунків у готівковій формі не здійснюються.

Відповідно до п. 296.10 ст. 296 ПКУ РРО не застосовуються платниками єдиного податку другої і третьої груп (фізичні особи – підприємці) незалежно від обраного виду діяльності, обсяг доходу яких протягом календарного року не перевищує 1,0 млн. гривень. Норми цього пункту не поширюються на платників єдиного податку, які здійснюють реалізацію технічно складних побутових товарів, що підлягають гарантійному ремонту, а також лікарських засобів та виробів медичного призначення.

Враховуючи викладене вище, у разі здійснення розрахунків за реалізовані товари (надані послуги) між суб'єктами господарювання виключно через банківські установи, РРО не застосовується.

Водночас, фізичні особи – підприємці, які здійснюють надання послуг через мережу Інтернет, обсяг виручки яких протягом календарного року перевищив 1,0 млн. грн., при оплаті покупцем рахунку за допомогою інтернет – банкінгу із застосуванням платіжних карток та/або за готівкові кошти зобов'язані при провадженні своєї господарської діяльності застосовувати РРО.

Разом з тим, з метою уникнення неоднозначного тлумачення норм податкового законодавства щодо здійснення діяльності на спрощеній системі оподаткування, кожний конкретний випадок виникнення податкових відносин слід розглядати з урахуванням документів і матеріалів, що стосуються окремої справи.

Зазначаємо, що відповідно до п. 52.2 ст. 52 ПКУ податкова консультація має індивідуальний характер і може використовуватися виключно платником податків, якому надано таку консультацію.